

שאמרו שנאמר על שמשון וגם כמו שהעמדנו שנאמר זה על שריה ועל זה בא הכתוב ומוכיח.

פנחס מצוה את צליה שיהרוג את בלעם אבל לא על ידי שם קדוש
כִּי־יִזְכֹּר דְנַחַת הַהוּא רָשָׁע לְקַמֵּי פְנַחֵס, ועתה חוזר לענין ראשון
 ומבאר כי כאשר נחת צליה עם בלעם הרשע לפני פנחס **אָמַר לַיהוָה,**
רָשָׁע, כִּמְהַר גִּלְגּוּלֵי־יָם בְּיַד־יְהוָה, עַל־עַמּוֹת קְדֵישָׁי אמר
 לו פנחס לבלעם, רשע כמה גלגולים רעים גלגלת ועשית על העם הקדוש. **אָמַר לַיהוָה**
לְצַלֵּיהָ, תָּא וְקַטְלֶיהָ, וְלֹא בְשָׂמָא, דְּלֹא אֶתְחַזֵּי הָאִי,
לְאִדְבָרָא עֲלֵיהָ קְדִישָׁה עֲלָאָה אמר לו פנחס לצליה, בא והרוג אותי אבל
 לא על ידי שם קדוש כי אין ראוי לכך שיזכירו עליו שם קדוש, **בְּגִין דְּלֹא תִיפּוּק**
נְשָׁמְתֵיהָ, וְתִתְכַלֵּיל בְּמַלְיָן דְּדִרְגִין קְדֵישִׁין, וְתִתְקַיֵּים
בֵּיהּ מַה דְּאָמַר כדי שלא תצא נשמתו ותתכלל בדברים של מדרגות קדושות
 שדברו לפניו ביציאת הנשמה [קז] ויתקיים בו מה שביקש על עצמו **תָּמֹת נַפְשֵׁי**
מֹת יִשְׂרָאֵל.

אור הרשב"י

ובגמרא סנהדרין סח. איתא שבשעת פטירתו של רבי אליעזר באו חבריו ללמוד ממנו תורה ולמד מכך הספר חסידים (סימן תמה) "מי שנטה למות ידברו דברי תורה עמו כדי שתצא נפשו בדברי תורה שכן עשו לר' אליעזר".

[קז] כתב המקדש מלך בשם מהרש"ו דמכאן לנפטר למות מתוך דברי תורה והיושבים לפניו יזכירו דברי תורה, וכל שכן אם קוראים את השם מ"ב דאנא בכח שהוא מסוגל להעלות נפשות ויקראו קריאת שמע לפניו.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

צליה ניסה להרוג את בלעם בכמה מיני מיתות ולא הצליח עד שאמר לו פנחס להורגו בחרבו שלו

בַּהֲהוּא שַׁעְתָּא עֶבֶר בִּיה פְּמָה זַיְנֵי מוֹתָא, וְלֹא מִית

באותה השעה עשה צליה כמה מיני מיתות בבלעם ולא מת, עַד דְּנָטַל

חַרְבָּא דְּהָוָה תְּקִין (ס"א חֲקִיק) **עָלוּי חוּיָא מֵהַאי סְטְרָא,**

וְחוּיָא מֵהַאי סְטְרָא על שלקח חרב שהיה חקוק עליו נחש מצד זה ונחש מצד

זה כנגד שני הגלגולים של בלעם שהיה דבק בקלוי ונחש, כי בגלגול הקודם שלו היה לבן

הארמי (עוד יוסף חי פרשת מטות). **אָמַר לִיָּה פְּנַחֶס, בְּדִילִיָּה טוּל** (נ"א

קטול ליה), **וּבְדִילִיָּה יְמוּת** אמר לו פנחס בחרב שלו תהרוג אותו ובחרב שלו הוא

ימות. **בְּדִין קָטַל לִיָּה, וַיִּכֵּיל לִיָּה** אז הרג אותו צליה ויכל לו. **דְּבַךְ**

אֲרַחוּי דְּהַהוּא סְטְרָא, מֵאֵן דְּאָזַל אֲבַתְרָאָה, בְּהָ יְמוּת,

וּבְהָ תַפּוּק נְשָׁמְתִיָּה, וּבְהָ תַתְּבַלִּיל כי כך דרכה של הסטרא אחרא

מי שהולך אחריה על ידה ימות ועל ידה תצא נשמתו ויתכלל בה. **וְהָכִי מִית**

בְּלַעַם, וְדִיַּיְנֵי לִיָּה בְּדִיַּיְנֵין בְּהַהוּא עֲלָמָא, וְלֹא אַתְּקַבִּיר

אור הרשב"י

משום דלא הוה שתיק פומיה מגירסא, ועוד ראייה מרשב"י מאדרת האזינו רפו ע"ב דאמר ומילין אילין הוו פמירין בלבאי וכו' דלא אעייל לעולם הבא בכיסופא, והמת מתוך שחוק של תורה סימן יפה לו, כמו שאמרו (עי' ברכות ד:): שצריך לישן מתוך דברי תורה כי אז תעלה נשמתו בהבל התורה להתדבק בעץ החיים ותורה היא אור לנשמתו לידתו עכ"ל.

ובמעבר יבך (שפתי צדיק פרק כד) כתב צריך לדבר דברי תורה עם הנוטה למות אם הוא מיושב בדעתו ובר הכי הוא, שכן עשו לרבי אליעזר הגדול, (ספר חסידים סי' תמח). כי התורה היא תבלין ומלח הממתקת הבשר והשבר, וכל שכן שנותנת עילוי לנשמה רוחנית, וכל עוף בלתי טהור פורח ממנו כנראה מכמה מעשים דבגמרא (שבת ל: מכות י.) דלא הוה מלאך המות יכיל למקרב

הלימוד היומיומי

לְעַלְמֵינָם וּכְרַם בַּלְעָם וּדְנִים אוֹתוֹ בְּדִינִים בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְלֹא נִקְבַּר לְעוֹלָם.
 וַגִּרְמוּי בְּלָהוּ אֶתְרַקְבּוֹ, וְאֶתְעַבְּדוּ כִּמָּה חֲוִיִּין מְזוּהָמִין,
 מְנַזְקֵי שְׂאֵר בְּרִיִּין וְעַצְמוֹתֵיו כּוֹלֵם נִרְקְבוּ וְנַעֲשׂוּ כִּמָּה נַחֲשִׁים מְזוּהָמִים שְׁמוֹזִיקִים
 אֶת שְׂאֵר הַבְּרִיּוֹת, וְאֶפִּילוֹ תוֹלְעֵתִין דִּהוּוּ אַכְלֵי בְּשָׂרֵיהּ,
 אֶתְהַדְּרוּ חֲוִיִּין וְאֶפִּילוֹ הַתּוֹלְעִים שֶׁאֲכָלוּ אֶת בְּשָׂרוֹ חֲזָרוּ וְנַעֲשׂוּ נַחֲשִׁים כִּי מְרֹב
 אֲדִיקוֹתוֹ בְּכוּחוֹת הַטּוֹמָאָה נִתְחַלְקוּ כָּל אַבְרָיו לְכָל מִינֵי הַכוּחוֹת הַהֵם וְנִשְׁמַתוּ מִתְּלַבְּשֵׁת בָּהֶם
 וְהוּא טְמֵא וְכָל דְּבָרָיו טְמֵאִים (רמ"ק).

בלעם הרשע אפילו במותו מוזיק בעוה"ז ועוזר לכל מי שרוצה לעשות כשפים
 אֲשַׁכְּחָנָא בְּסִפְרָא דְאַשְׁמוּדָאֵי, דִּיְהָב לֵיהּ לְשִׁלְמָה
 מְלָכָא וּמִצְאָתִי כְּתוּב בְּסִפְרֵי אֲשַׁמוּדָאֵי שֶׁנָּתַן אוֹתוֹ לְשִׁלְמָה
 הַמֶּלֶךְ, דְּכָל מָאן דִּיהוּוּ בְּעֵי לְמַעַבְדַּי חֲרָשִׁין תְּקִיפִין
 סְתִימִין דִּיעִינָא שְׂכַל מִי שְׁרוּצָה לְעִשׂוֹת כְּשָׁפִים חֲזָקִים הַסְּתוּמִים מֵעֵין כָּל. אֵי
 יַדַּע טְנָרָא דְנִפְלָל תַּמָּן בַּלְעָם, יִשְׁבַּח מְאִינּוֹן חֲוִיִּין דִּהוּוּ
 מְגִרְמוּי דִּיהוּוּ רִשְׁעָא אִם יַדַּע אֶת הַסְּלַע שֶׁנִּפְלַשׁ בַּלְעָם יִמְצֵא שֵׁם מְאוֹתָם
 הַנַּחֲשִׁים שֶׁנַּעֲשׂוּ מִעַצְמוֹתֵיו שֶׁל בַּלְעָם, אֵי יִקְטִיל חָד מְנִייהוּ, רִישָׁא
 דִּילִיָּה בִּיהּ יַעֲבִיד חֲרָשִׁין עֲלָאִין, בְּגוֹפָא דִּילִיָּה חֲרָשִׁין
 אַחֲרָנִין, בְּזַנְבָּא דִּילִיָּה חֲרָשִׁין אַחֲרָנִין אִם יִהְרֹג אֶחָד מִנַּחֲשִׁים אֵלּוּ
 אִז מְרָאֵשׁוּ יִכּוֹל לְעִשׂוֹת כְּשָׁפִים גְּדוֹלִים וּמְגוּפּוֹ כְּשָׁפִים אַחֲרִים וּמְזוּבּוֹ כְּשָׁפִים אַחֲרִים.

תָּלַת זַיְנֵי חַרְשֵׁינַי אֵיִת בְּכָל חָד וְחָד כִּי שְׁלֹשָׁה מֵינֵי כִשְׁפִים יֵשׁ בְּכָל

אחד ואחד מהנחשים אחד בראש אחד בגוף ואחד בזנב.

מלכת שבא שאלה את שלמה המלך שלוש שאלות שאחת מהן איך אפשר
לתפוס את העצם של בלעם

מִלְכַּת שְׁבָא כֹּד אֶתֶת לְגַבִּי שְׁלֹמֹה, מֵאֵינֹנַי מְלִיִן

דְּשִׂאֵילַת לְשְׁלֹמֹה, אִמְרַת מַלְכַּת שְׁבָא כַּאֲשֶׁר בָּאָה לְשֹׁלְמָה

המלך אחד מאותן השאלות ששאלה אותו אמרה גִּרְמָא דְחֹזְיָא דְתָלַת

חַרְשֵׁינַי בְּמָה גִּתְפִּס עֵצִם שֶׁל בְּלַעַם שְׁנַעַשְׂתָּה נַחֲשׁ שְׁעוֹשִׁים אִיתָה שְׁלֹשָׁה

כשפים במה אפשר לתפוס אותה. מְיָד (מלכים א י) לֹא הָיָה דְבָר נֶעְלָם

מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ יָדַע שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ לְהַשִּׁיב עַל כָּל שְׁאֵלוֹתֶיהָ,

אֵיִהִי שִׂאֵילַת עַל דָּא, וְהוֹת אֲעֻטְרִיכַת לְאֵינֹנַי חֹזְיָא.

וְלֹא יָכִילַת לְנַטְלָא חָד מִנֵּיהוּ. היא שאלה על זה כי היתה צריכה

לאותם הנחשים ולא יכלה לקחת אחד מהם. מָה אֶתִּיב לָהּ מָה הַשִּׁיב לָהּ שְׁלֹמֹה

המלך מְלִיִן דְּהוּוּ בְּלָבָהּ בְּךְ אֹרְדַע לָהּ, דְּכִתְיִב דְּבָרִים שְׁהִיוּ בְּלִיבָה

כך השיב לה כמו שכתוב וַיִּגֹּד לָהּ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל דְּבָרֶיהָ. אֵינֹנַי

חֹזְיָא, לֹא יָכִילִין לֹזֵן כָּל בְּנֵי עַלְמָא אֵלֹו הַנְּחָשִׁים לֹא יִכּוּלִים כָּל בְּנֵי

העולם להרוג אותם, בַּר מִמְּלָה דְרִזָּא חֲדָא, וּמֵאֵי אִיהוּ חוּץ מִדְּבַר

סוד אחד שעל ידו אפשר לתפוס אותם והוא על ידי. שְׁכִבַת זְרַע רוֹתְחַת.